Octubre 2020

«Tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit» (Lc 14,11)

Sovint els Evangelis ens mostren Jesús acceptant gustosament invitacions a dinar, ja que són ocasions de trobada per fer amistat i consolidar relacions socials.

En aquest passatge de l'Evangeli de Lluc, Jesús observa el comportament dels convidats: hi ha una pugna per ocupar els primers llocs, reservats a les personalitats; es palpa l'ànsia de destacar els uns per sobre dels altres.

Però Ell té en ment un altre banquet: el que s'oferirà a tots els fills a la casa del Pare, sense «drets adquirits» en nom d'una presumpta superioritat.

És més: els primers llocs estaran reservats precisament als qui triïn l'últim lloc, al servei dels altres. Per això proclama:

«Tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit»

Quan ens posem nosaltres al centre, amb la nostra avidesa, el nostre orgull, les nostres pretensions i les nostres queixes, caiem en la temptació de la idolatria, és a dir, d'adorar falsos déus, que no mereixen honor ni confiança.

Per això, Jesús sembla convidar-nos abans de res a baixar del «pedestal» del nostre jo per no posar en el centre el nostre egoisme, sinó a Déu mateix. Ell sí que pot ocupar el lloc d'honor en la nostra vida!

És important fer-li lloc, aprofundir en la nostra relació amb Ell, aprendre d'Ell l'estil evangèlic del rebaixament. Posar-nos lliurement en l'últim lloc és triar el lloc que Déu mateix va triar en Jesús. Aquest, sent el Senyor, va triar compartir la condició humana per anunciar a tots l'amor del Pare.

«Tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit»

Partint d'aquest ensenyament, aprenguem també a construir la fraternitat, és a dir, la comunitat solidària d'homes i dones, adults i joves, sans i malalts, capaços de construir ponts i servir el bé comú.

Com Jesús, també nosaltres podem acostar-nos al nostre proïsme sense por, posar-nos al seu costat per caminar junts en els moments difícils i joiosos, valorar-ne les qualitats, compartir béns materials i espirituals, animar, donar esperança, perdonar. Arribarem al primat de la caritat i de la llibertat dels fills de Déu.

En un món malalt d'arribisme, que corromp la societat, això és en veritat anar contra corrent, és una revolució plenament evangèlica.

Aquesta és la llei de la comunitat cristiana, com escriu també l'apòstol Pau: «amb humilitat, considereu els altres superiors a vosaltres mateixos.» (cf. *Fl* 2,3).

«Tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit»

Com va escriure Chiara Lubich: «Te n'adones? Al món, les coses segueixen un ordre completament diferent. Regeix la llei del jo [...] I sabem quines són les doloroses conseqüències [...]: injustícies i prevaricació de tota mena. No obstant això, el pensament de Jesús no es dirigeix ??directament a tots aquests abusos, sinó més aviat a l'arrel de la qual brollen: el cor humà [...]. Cal precisament transformar el cor i assumir, en conseqüència, una actitud nova, necessària per establir relacions autèntiques i justes. Ser humils no vol dir simplement no ser ambiciosos, sinó ser conscients que no som res, sentir-nos petits davant de Déu i posar-nos a les seves mans, com un nen [...].

Com viure aquesta humilitat? Practicant-la, com Jesús, per amor als germans i germanes. Déu considera fet a Ell el que fas als altres. Així doncs, humiliar-se: servir-los. [...] I l'enaltiment arribarà certament en el món nou, en l'altra vida. Però per a qui viu en l'Església, ja es dóna aquest canvi radical de les situacions. De fet, qui mana ha de ser com el que serveix. Així doncs, la situació ja ha canviat. D'aquesta manera, allà on es viuen les paraules en què hem aprofundit, l'Església és ja per a la humanitat un signe del món futur»[1].

LETIZIA MAGRI

[1] Cf. C. LUBICH, Paraula de vida, octubre 1995